

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Hendrychové a soudkyň JUDr. Bohumily Horké a JUDr. Jitky Válkové ve věci

žalobkyně: **Komerční stavby s.r.o.**, IČO 27348148
sídlem Růžová 1425, 434 01 Most
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Ladislavem Kočkou
sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Společenství vlastníků 93 čp. 2348-2350 v Mostě**
sídlem tř. Budovatelů 2348/70, 434 01 Most
zastoupený advokátem JUDr. Bedřichem Hájkem
sídlem B. Němcové 70, 432 01 Kadaň

o zaplacení 978 180 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobkyně i žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Mostě č. j. 46 C 335/2016-89 ze dne 5. března 2018

takto:

- I. Rozsudek Okresního soudu v Mostě č. j. 46 C 335/2016-89 ze dne 5. března 2018 se ve výrocích II. a III. **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované plnou náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 32 456 Kč, a to k rukám advokáta JUDr. Bedřicha Hájka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora uvedeným rozsudkem ve výroku I. řízení ohledně nároku na zaplacení úroku z prodlení z částky 987 180 Kč za období od 1. 3. 2014 do 4. 7. 2016 pro částečné zpětvzetí žaloby zastavil; ve výroku II. žalobu o zaplacení částky 987 180 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 987 180 Kč od 5. 7. 2016 do zaplacení zamítl a ve výroku III. nepřiznal žalovanému vůči žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení.
2. Napadený rozsudek odůvodnil soud prvního stupně tak, že žalobkyně se žalobou podanou dne 30. 12. 2016 domáhala proti žalovanému zaplacení částky 987 180 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky od 1. 3. 2014 do zaplacení s tím, že se jedná o nedoplatek ceny díla

dle smlouvy o dílo, která byla vyhotovena dne 1. 2. 2014. Na základě této smlouvy měla žalobkyně jako zhotovitel provést pro žalovaného jako objednatele rekonstrukci výtahů včetně rozšíření výtahových šachet, zateplení půdních prostor a rekonstrukci půdních prostor, rekonstrukci rozvodů topení a teplé vody a rekonstrukci společných prostor v suterénu, přičemž práce měly být zahájeny dne 1. 2. 2014 a dokončeny 30. 4. 2016. Cena díla byla dohodnuta podle žaloby ve výši 6 013 225 Kč. Podle žalobkyně měl žalovaný, za něhož jednal [REDAKCE], smlouvu podepsat, avšak neučinil tak. Žalobkyně následně uzavřela dne 12. 2. 2014 smlouvu o dílo se společností [REDAKCE] jakožto subdodavatelem, přičemž předmětem této smlouvy měla být modernizace výtahu v ulici Budovatelů [REDAKCE] která měla být dokončena do 12 až 15 týdnů. Žalobkyni bylo žalovaným zasláno na účet celkem 6 000 000 Kč, z čehož žalobkyně žalovanému zaslala zpět 5 000 000 Kč. Žalobkyně uhradila podle žaloby společnosti [REDAKCE] jednak částku 1 000 000 Kč představující žalovaným zaplacenou zálohu a dále částku 987 180 Kč, kterou jí však žalovaný neproplatil. Žalobkyně následně doplnila, že smlouva o dílo ze dne 1. 2. 2014 nebyla nakonec realizována v plném rozsahu, neboť bylo mezi stranami dohodnuto, že bude provedena pouze rekonstrukce výtahů na adrese Budovatelů [REDAKCE]. Na tuto rekonstrukci obdržela žalobkyně zálohu ve výši 1 000 000 Kč, a to platbami ze dne 7. 3. 2014 a ze dne 7. 4. 2014. Následně žalobkyně uzavřela smlouvu se subdodavatelem, společností [REDAKCE] přičemž subdodavatelé měla být zaplacená cena díla ve výši 1 974 360 Kč plus DPH (celkem 2 275 514 Kč). Tuto částku také žalobkyně žalovanému následně fakturovala. K předání díla došlo na základě předávacího protokolu ze dne 29. 8. 2014. Při jednání soudu navrhla žalobkyně změnu žaloby spočívající v jejím rozšíření o zaplacení částky 283 334 Kč tedy na částku 1 270 514 Kč s úrokem ve výši 8,05 % ročně od 5. 7. 2016 do zaplacení. Současně žalobní návrh omezila, tedy vzala žalobu zpět co do úroku z prodlení požadovaného za období od 1. 3. 2014 do 4. 7. 2016. Soud prvního stupně navrženou změnu žaloby spočívající v rozšíření žalované částky nepřipustil, neboť připuštění změny by si vyžádalo odročení jednání, další dokazování a ve výsledku prodloužení řízení. Změna žaloby byla připuštěna jen co do výše sazby úroků z prodlení. V rozsahu částečného zpětvzetí návrhu na zaplacení úroků z prodlení za období od 1. 3. 2014 do 4. 7. 2016 bylo řízení zastaveno.

3. Soud prvního stupně dále uvedl, že žalovaný se žalobou nesouhlasil s tím, že jednal o dodávce výtahů s více stavebními firmami a nakonec uzavřel smlouvu o dodávce výtahů dne 12. 2. 2014 se společností [REDAKCE]. Zdůraznil, že se žalobkyní žalovaný žádnou smlouvu neuzavřel. Doplnil, že provedené dílo bylo společností [REDAKCE] předáno dne 1. 9. 2014. Žalovaný odmítl, že by byl se žalobkyní v jakémkoliv smluvním vztahu. Má za to, že pokud by žalobkyně sama byla subdodavatelem společnosti [REDAKCE], musí své nároky uplatnit vůči ní.
4. Po provedeném dokazování předloženými listinami a z výsledků účastníka řízení [REDAKCE] a svědka [REDAKCE] soud prvního stupně zjistil skutkový stav:
5. Mezi žalobkyní a [REDAKCE] žalovaného [REDAKCE] bylo na počátku roku 2014 jednáno o uzavření smlouvy o dílo, jejímž předmětem měla být mimo jiné rekonstrukce výtahů v domě spravovaném žalovaným. [REDAKCE] žalovaného [REDAKCE] připravil i návrh písemné smlouvy o dílo datovaný dne 1. 2. 2014, který však žalovaný nikdy nepodepsal, byť žalobkyni svým jednáním utvrzoval v přesvědčení, že smlouva o dílo uzavřena bude. Mezi účastníky ostatně v té době panovala důvěra, která se projevovala v tom, že žalovaný nechal na účet žalobkyně přeposílat vysoké částky, které žalobkyně posílala obratem zpět. Výrazem utvrzení o tom, že smlouva o dílo podepsána bude, je pak především zaslání dvou plateb ve výši 2 x 500 000 Kč na účet žalobkyně dne 7. 3. 2014 a 7. 4. 2014.
6. Soud prvního stupně neuvěřil skutkové verzi žalovaného o tom, že žalovaný uzavřel smlouvu ohledně předmětného díla se společností [REDAKCE]. Žalovaný nejen že žádnou takovou smlouvu o dílo nedoložil a nedoložil ani, že by společností [REDAKCE] žalovaný

cokoliv platil. Tvzení žalovaného bylo podle soudu přímo vyvráceno jednatelem společnosti [redacted] jehož výpověď je zcela v souladu s provedenými listinnými důkazy. Podle soudu prvního stupně tak bylo nepochybně prokázáno, že společnost [redacted] uzavřela jako subdodavatel smlouvu s žalobkyní, převzala staveniště, dílo provedla, fakturovala a dostala zapláceno. Pokud se jedná o výměnu výtahů, na tu žalobkyně [redacted] fakturovala 1 474 360 Kč (částky 2 x 250 000 Kč byly fakturovány dle obsahu faktur na jinou smlouvu, přičemž jednatel společnosti pan [redacted] tuto nesrovnalost odůvodnil písarskou chybou). Soud prvního stupně uzavřel, že na základě provedeného dokazování bylo prokázáno, že žalobkyně pro žalovaného zajistila rekonstrukci tří výtahů v domě spravovaném žalovaným.

7. Při právním posouzení věci soud prvního stupně posuzoval, zda žalobkyně zajistila provedení opravy tří výtahů v domě spravovaném žalovaným na základě platné, resp. platně uzavřené smlouvy o dílo. V této souvislosti soud odkázal na ust. § 561 o. z., § 546 o. z. a § 164 odst. 2 o. z. a konstatoval, že již z tvrzení žalobkyně obsaženého v žalobě je zřejmé a nepochybné, že písemná forma smlouvy o dílo ze dne 1. 2. 2014 dodržena nebyla, neboť smlouva nebyla podepsána osobami jednajícími za žalovaného. Soud prvního stupně se zabýval dále otázkou, zda smlouva o dílo byla uzavřena alespoň v ústní formě či konkludentně, byť toto žalobkyně výslovně netvrdila. S odkazem na stanovy žalovaného, které vymezily způsob jednání za žalovaného tak, že za jeho výbor jedná navenek jeho [redacted] a v době [redacted] jde-li o písemný právní úkon, který činí výbor, musí být podepsán [redacted] a dalším členem výboru, soud prvního stupně uzavřel, že oprávnění jednat za žalovaného měl [redacted] Oprávnění [redacted] bylo podle soudu omezeno pouze na situace, kdy byl [redacted] tedy kdy objektivně jednat nemohl. Zdůraznil, že již v žalobě žalobkyně uvedla, že jednala o uzavření smlouvy výlučně s [redacted] Na poučení podle § 118a o.s.ř. odst. 1 a 3 o.s.ř. pak žalobkyně adekvátně nereagovala a netvrdila, že by [redacted] byl v době jednání o uzavření smlouvy o dílo [redacted] a ani nenavrhla k takovému tvrzení důkazy. Navržený výslech svědka [redacted] který měl být přítomen jednání mezi žalobkyní a [redacted] tak byl podle soudu zjevně nedostatečný. S odkazem na ust. § 546 o. z. a § 1756 o. z. soud prvního stupně shrnul, že konkludentní právní úkon (projev vůle učiněný jinak než výslovně) je takový projev, který nemá znaky výslovného projevu, ale vyjadřuje vůli jednajícího *takovým způsobem, že se zřetelem ke všem okolnostem případu nezanedbává pochybnosti o tom, že jde o projev vůle jednajícího a jaký je obsah jeho vůle* (Švestka, J., Dvořák, J., a kol.: Občanské právo hmotné. Praha: Wolters Kluwer, 5. vydání, díl I., s. 122). V návaznosti na výše uvedené soud prvního stupně konstatoval, že v dané věci by případně bylo možné uvažovat o konkludentním uzavření smlouvy, např. z toho, že žalovaný zaslal žalobkyni částku, jež by mohla představovat zálohu na cenu díla spočívajícího v opravě výtahů, avšak nelze odhlédnout od skutečnosti, že text smlouvy o dílo datované dne 1. 2. 2014 placení žádné zálohy nepředpokládá. Rovněž samotné zpřístupnění místa zhotovení díla nelze považovat za jednoznačný konkludentní souhlas s uzavřením smlouvy, neboť jak vyplývá z referenčního listu předloženého žalobkyní, žalobkyně pro žalovaného v letech 2010 až 2014 prováděla řadu stavebních prací.
8. Soud prvního stupně uzavřel, že přijetí návrhu na uzavření smlouvy je právním úkonem (právním jednáním), který musí vyhovovat definičním znakům právního úkonu (právního jednání); musí jít o projev vůle směřující k uzavření smlouvy navržené oferentem a tedy ke vzniku, změně nebo zániku těch práv nebo povinností, které odpovídají návrhu na uzavření smlouvy. Návrh smlouvy může být přijat i jiným způsobem než výslovně, za předpokladu, že se jedná o způsob nevzbuzující pochybnosti o tom, co chtěl účastník projevit, zejména že vůbec chtěl projevit vůli směřující (zejména) ke vzniku, změně nebo zániku těch práv nebo

povinností, které právní předpisy s takovým projevem spojují (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2012, sp. zn. 32 Cdo 421/2011 [C 12128]).

9. Dále soud prvního stupně zopakoval, že v dané věci žalovaný popřel, že by smlouvu se žalobkyní uzavřel či chtěl uzavřít. Žalobkyně jednala pouze s [REDACTED] přičemž ten [REDACTED] za žalovaného smlouvu samostatně podepsat. Samostatné jednatelské oprávnění [REDACTED] bylo omezeno na [REDACTED] právní jednání, a to výjimečně pouze za situace, kdy byl [REDACTED] žalovaného [REDACTED] a za žalovaného jednat nemohl. Zdůraznil, že existenci okolností opravňujících [REDACTED] za žalovaného uzavřít případnou ústní smlouvu o dílo (tj. [REDACTED] výboru žalovaného a [REDACTED] smlouvy s ním) žalobkyně netvrdila, ani neprokázala, ač byla odpovídajícím způsobem poučena podle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. Soud prvního stupně dále připomněl, že žalobkyně sice tvrdila, že dílo bylo realizováno na základě smlouvy o dílo ze dne 1. 2. 2014, když předmět díla byl pouze omezen, avšak tvrzení žalobkyně v tomto směru neodpovídá listinným důkazům ani jejím tvrzením. Podle soudu je totiž zřejmé, že se strany smlouvou o dílo datovanou 1. 2. 2014 vůbec neřídily. Ačkoliv text smlouvy o dílo ze dne 1. 2. 2014 nepředpokládal platbu jakýchkoliv záloh, na účet žalobkyně došlo několik vysokých částek, přičemž o dvou platbách strany shodně tvrdily (ač se neshodují v tom, kdo byl příjemce), že mělo jít o zálohu na opravu výtahů, i když cena opravy výtahů v textu smlouvy samostatně určena nebyla. Změna rozsahu díla nebyla učiněna písemně, jak předpokládá text smlouvy o dílo ze dne 1. 2. 2014.
10. Podle názoru soudu prvního stupně se tak žalobkyni nepodařilo prokázat uzavření platné smlouvy o dílo datované dnem 1. 2. 2014, ani případné následné dohody o změně rozsahu díla (jeho omezení pouze na rekonstrukci výtahů). Pokud přitom žalobkyně žalovanému výtahy opravila (nechala opravit), stalo se to podle soudu z jiného právního důvodu (patrně na základě jiné smlouvy s jiným obsahem) nebo bez existence právního důvodu. Proto se soud zabýval tím, zda při neexistenci platně uzavřené smlouvy o dílo mohla žalobkyně uplatnit vůči žalovanému nárok na vydání bezdůvodného obohacení a zda neměla být v tomto ohledu poučena podle § 118a odst. 2 o.s.ř.
11. S odkazem na ust. § 1194 odst. 1 o. z. je v daném případě žalovaný společenstvím vlastníků jednotek. Povahu žalobkyně posoudil soud prvního stupně jako třetí osobu, podnikatele, který v rámci svého podnikání, nikoli „za jiného“, nýbrž za účelem dosažení zisku, provedl rekonstrukci domu a činnosti s tím související. S ohledem na ust. § 2991 odst. 1 a 2 o. z. o bezdůvodném obohacení soud prvního stupně konstatoval, že vzhledem k povaze plnění žalobkyně bez platně uzavřené smlouvy jako investice do cizího majetku spočívá obohacení jako jeho důsledek v tom, že se zvýšila hodnota (obvyklá cena) stavby - obytného domu (k tomu odkázal na rozsudek uveřejněný pod číslem 26/1975 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 16. prosince 2003, sp. zn. 33 Odo 477/2003, a ze dne 10. června 2008, sp. zn. 32 Odo 1754/2006). Zvýšením ceny věci dochází k obohacení jejího vlastníka, neboť je to on, jehož majetkový stav se zlepšil. V předmětné věci není podle soudu prvního stupně pochyb o tom, že žalovaný není vlastníkem domu, resp. jednotek v něm a jeho společných částí, a tedy to není on, kdo se na úkor žalobkyně obohatil. K tomu podpůrně poukázal soud prvního stupně na rozsudek ze dne 11. dubna 2012, sp. zn. 29 Cdo 3630/2010, uveřejněný pod číslem 124/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, kde Nejvyšší soud formuloval a odůvodnil závěr, podle něhož z ustanovení o správě domu a pozemku nelze dovozovat, že by osoba vykonávající správu domu byla povinna zaplatit peněžitou náhradu za bezdůvodné obohacení získané vlastníky jednotek na úkor třetí osoby (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. října 2013, sp. zn. 32 Cdo 3580/2011 [NS 3771/2013], který obstál i v ústavněprávní rovině – ústavní stížnost proti němu podanou Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 16. dubna 2014, sp. zn. I. ÚS 24/14).

12. Soud prvního stupně uzavřel, že s ohledem na skutečnost, že žalobkyně v řízení neprokázala svá tvrzení, že by opravu výtahů v domě ve správě žalovaného provedla na základě platně uzavřené smlouvy o dílo, datované dne 1. 2. 2014, jejíž předmět měl být následně omezen, nemohla být její žaloba úspěšná. Doplnil, že žalovaný není pasivně legitimovaný k vydání bezdůvodného obohacení vzniklého zhodnocením předmětného domu ve správě žalovaného, resp. jednotlivých jednotek. Z výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl.
13. Vzhledem k tomu, že žalobkyně setrvala na stanovisku, že uzavřela smlouvu o dílo s žalovanou jednající prostřednictvím [REDAKCE] (aniž by současně byla tvrzena [REDAKCE], což prokázáno nebylo, soud prvního stupně zamítl návrh na provedení důkazů výsledkem svědka [REDAKCE]. Dále neprovedl důkaz výzvou Finančnímu úřadu vztahující se k platbě DPH žalobkyní, neboť toto nebylo předmětem řízení, ani doklady o převzetí hotovosti panem [REDAKCE] a výsledkem svědkyně [REDAKCE] která měla potvrdit předání žalovaným uváděných částek v hotovosti, a to pro jejich nadbytečnost.
- náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 150 o.s.ř., kdy soud prvního stupně v dané věci shledal důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů procesně úspěšného žalovaného, a to neetické jednání žalovaného, který žalobkyni svým jednáním utvrzoval v přesvědčení, že mezi účastníky bude smlouva o dílo uzavřena, sám text předpokládané smlouvy připravil a žalobkyni zasílal blíže nespecifikované platby, které byly žalobkyní vnímány jako záloha na cenu díla. Doplnil, že za žalovaného vůči žalobkyni jednala osoba, která neměla oprávnění [REDAKCE] a ústní smlouvu tato osoba mohla uzavřít [REDAKCE] společenství. Žalobkyně tak podle soudu mohla nabyt dojmu, že akceptace (podpis) smlouvy o dílo žalovaným je již jen formalitou. Rovněž velmi nestandardní a neprůhledné realizace plateb ze strany žalovaného vůči žalobkyni i společnosti [REDAKCE] (například tvrzení místopředsedy žalované [REDAKCE] že částku ve výši přes 470 000 Kč vyplatil v hotovosti ve prospěch společnosti [REDAKCE] avšak s dokladem vystaveným ve prospěch žalobkyně jako příjemce) se soudu jeví jako krajně nedůvěryhodné až podezřelé. Soud prvního stupně rovněž přihlédl k postoji žalované v průběhu jednání, kdy její tvrzení o tom, že měla uzavřenou smlouvu s [REDAKCE] se ukázala jako zjevně nepravdivá. Proto soud dospěl k závěru, že s ohledem na uvedené skutečnosti a okolnosti sporu jsou dány podmínky pro rozhodnutí o nákladech řízení tak, aby si každý z účastníků nesl procesní náklady řízení sám.
14. Proti výroku II. tohoto rozsudku podala žalobkyně odvolání. Potvrdila, že smlouva o dílo skutečně v písemné formě uzavřena nebyla, když písemný projev pouze potvrzuje záměr žalovaného uzavřít smlouvu o dílo v písemné formě, ale především zájem realizovat předmět smlouvy o dílo, tedy rekonstrukci výtahů. Poukázala na to, že smlouvu o dílo není nutné uzavřít v písemné formě, lze tak učinit i v ústní formě, což se také stalo, i když to žalovaný popírá. Dále zdůraznila, že v nemovitostech žalovaného prováděla žalobkyně po delší časové období stavební práce, jejichž provedení se žalovaný nebránil, nedomáhal se následného odstranění jejich výsledků a tyto výsledky také užívají. Proto lze podle žalobkyně předpokládat existenci smluvního ujednání mezi účastníky, tedy smlouvy o dílo. Poukázala rovněž na to, že žalovaný zaslal žalobkyni před provedením prací zálohu ve výši 1 000 000 Kč. Z toho, že žalobkyně provedla konkrétní stavební práce, které žalovaný akceptoval, je podle ní zřejmé, že oběma stranám byl obsah ujednání znám, přičemž absence ujednání o ceně není překážkou platnosti smlouvy. Podle názoru žalobkyně nebude-li cena stanovena, platí se cena obvyklá. Doplnila, že pokud se jedná o právní úkon učiněný v ústní formě či konkludentně, je při sporu obtížně zjistitelné, jak strany tohoto úkonu zamýšlely upravit svá práva a povinnosti. Proto má za to, že soud má přihlídnout k následnému chování účastníků, jež vyloží v souladu se zásadami logiky a obvyklých postupů. Žalobkyně má za to,

že dlouhodobá akceptace práce a výsledků činnosti žalobkyně na nemovitosti spravované žalovaným nasvědčuje v daném případě tomu, že mezi účastníky došlo ke shodě o úplatném provedení těchto prací, a to právě v podobě i rozsahu, v jaké byly učiněny. Žalobkyně dále poukázala na charakter právních úkonů, pro něž obecně platí, že mohou být učiněny buď konáním (komisivně), či nekonáním (omisivně), kdy komisivní právní úkon může být buď výslovný, tj. vyjádřený lidskou řečí, či konkludentní, tedy vyjádřený jiným projevem vůle než řečí. Omisivní právní úkon spočívá v nečinnosti, tedy v nekonání. Z uvedeného třídění plyne, že nelze ztotožňovat právní úkony učiněné mlčky s právními úkony konkludentními. Právní úkon učiněný mlčky je právním úkonem omisivním, spočívajícím v nečinnosti, zatímco konkludentní právní úkon patří do kategorie úkonů komisivních, tj. spočívajících v konání (byť nikoliv výslovném). Ohledně projevu vůle žalobkyně konstatovala, že tato může mít význam jen tehdy, je-li vyjádřena navenek (objektivizována) prostřednictvím jejího projevu tak, aby byla seznatelná jiným subjektům, tj. zpravidla těm fyzickým nebo právnickým osobám, jimž je adresována. Zdůraznila, že kromě výslovného projevu (včetně písemného) je právem aprobován i projev učiněný mlčky (konkludentně), tedy jakýkoli nevýslovný projev, který s ohledem na okolnosti případu vylučuje pochybnosti o tom, jaká vůle je tímto způsobem projevoována. V této souvislosti poukázala na příslušná ustanovení občanského zákoníku upravující právní jednání a v návaznosti na to konstatovala, že pokud [redacted] a [redacted] po celou dobu realizace díla respektovali provádění práce, jedná se podle žalobkyně minimálně o konkludentní jednání, jehož výsledkem je mlčky uzavřená smlouva o dílo [redacted] neboť ani on sám nenamítal provádění díla žalobkyní, resp. subdodavatelem spol. [redacted] přičemž se společností [redacted] neměl žalovaný uzavřenu žádnou smlouvu.

15. Žalobkyně dále poukázala na to, že společnost [redacted] následně předala dílo, které odpovídá specifikaci díla: kompletní dodávka a montáž 3 ks výtahů TOV [redacted] dle specifikace obsažené v příloze č. 1, která je součástí Smlouvy o dílo č. [redacted] (smlouva o dílo mezi žalobkyní a spol. [redacted] do užívání žalovanému, který dílo bez výhrady vad převzal a dílo užívá. Pokud by dílo odmítal, pak by ho podle žalobkyně nemohl protokolárně převzít. Doplnila, že žalovaný měl po celou dobu rekonstrukce výtahů trvalý přehled o prováděném díle a nikdy nic nenamítal. Poukázala dále na zápis o předání a převzetí díla ze dne 29. 8. 2014, z něhož vyplývá, že žalobkyně jako zhotovitel splnila svou povinnost provést dílo jeho řádným ukončením a předáním předmětu díla objednateli, tj. žalovanému.
16. Podle názoru žalobkyně, i kdyby mezi účastníky nebyla platně uzavřena smlouva o dílo, je třeba jejich vztah posoudit podle § 2991 a násl. o. z., neboť podle ní bylo v řízení prokázáno, že žalobkyně skutečně provedla práce, o kterých se žalovaným jednala a které měly být předmětem smlouvy o dílo, a to prostřednictvím subdodavatele společnosti [redacted]. Zdůraznila dále, že žalovaný potvrdil, že rekonstrukce výtahů proběhla, dílo předala k užívání společnost [redacted] která postupně jednotlivé výtahy předávala nájemníkům k užívání.
17. Žalobkyně dále doplnila, že podle připravené písemné smlouvy o dílo mezi žalobkyní a žalovaným byl předmět díla původně širší, než se dílo ve skutečnosti realizovalo, neboť realizace proběhla po omezení díla pouze v rozsahu modernizace výtahů na adrese Budovatelů [redacted]. Rovněž poukázala na to, že od žalovaného obdržela žalobkyně na svůj účet č. [redacted] celkem 1 000 000 Kč, a to platbami 2 x 500 000 Kč ve dnech 7. 3. 2014 z účtu č. [redacted] a 7. 4. 2014 z účtu č. [redacted]. Žalobkyně má za to, že obdržení platby v této výši potvrzuje záměr žalovaného realizovat rekonstrukci výtahů ve [redacted] vchodech za účasti žalobkyně, která k realizaci díla uzavřela smlouvu o dílo se společností [redacted] zastoupenou jednatelem [redacted]. Cena za dílo

byla mezi žalobkyní a spol. [redacted] stanovena ve výši 1 974 360 Kč bez DPH, přičemž s DPH tato částka činí 2 270 514 Kč. Tato částka také byla žalobkyní fakturována žalovanému, a to fakturou č. [redacted] ze dne 21. 6. 2016, splatnou 4. 7. 2016. Doplnila, že společnost [redacted] jako subdodavatel neuzavřela s žalovaným žádnou smlouvu o dílo, protože tu měl uzavřenu s žalobkyní. Společnost [redacted] také žádnou částku za provedení díla žalovanému nefakturovala a žalovaný společnosti [redacted] žádnou částku za provedené dílo neplatil.

18. Žalobkyně dále s odkazem na ust. § 1194 odst. 1 o. z. zdůraznila charakter společenství vlastníků jako právnické osoby založené za účelem zajišťování správy domu a pozemku s tím, že společenství vlastníků má právní způsobilost, která je zákonem pozitivně omezena pouze na jednání, která souvisí se zajišťováním správy domu a pozemku. Pouze v mezích tohoto účelu je společenství vlastníků způsobilé nabývat práva a zavazovat se k povinnostem a právně jednat s vlastníky jednotek i se třetími osobami. Podle žalobkyně má správa domu zahrnovat i činnosti spojené s přípravou a prováděním změn společných částí domu nástavbou, přístavbou, stavební úpravou nebo změnou v užívání, jakož i se zřízením, udržováním nebo zlepšením zařízení v domě nebo na pozemku sloužících všem spoluvlastníkům domu. V souvislosti s výkladem podstaty institutu správce odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. dubna 2012, sp. zn. 29 Cdo 3630/2010,
19. ... „že správce představuje subjekt, jenž je z titulu své funkce pasivně věcně legitimován v řízeních, v nichž se vlastník pozemku zmíněné úplaty domáhá, a to ve vztahu k celému rozsahu nároku vázajícímu se k dotčené věci“. Dále žalobkyně konstatovala, že v této věci je správně pasivně legitimováno Společenství vlastníků [redacted] v Mostě, a proto podle jejího názoru nelze přijmout závěr nalézacího osudu, který uvádí, že nelze dovozovat povinnost na žalovaném, aby zaplatil peněžitou náhradu za bezdůvodné obohacení získané vlastníky jednotek.
20. Žalobkyně vyjádřila nesouhlas se závěrem soudu prvního stupně vysloveným v bodě 61. napadeného rozsudku, tedy že žalovaný není pasivně legitimován k vydání bezdůvodného obohacení vzniklého zhodnocením předmětného domu ve správě žalovaného, resp. jednotlivých jednotek. Namítla, že nemůže žalovat každého jednotlivého vlastníka bytové jednotky, který by se měl bezdůvodně obohatit tím, že v budově, kde má bytovou jednotku, byl rekonstruován výtah, který využívají další spoluvlastníci, kteří vlastní nejen bytové jednotky, tak také vlastní spoluvlastnické podíly na společných částech domu a pozemků. Žalobkyně má za to, že i kdyby mezi účastníky řízení nebyla platně uzavřena smlouva o dílo, je třeba jejich vztah posoudit podle § 2991 a násl. o. z., neboť bylo prokázáno, že žalobkyně subdodavatelem, tedy společností [redacted] skutečně provedla práce, o kterých se žalovanou jednala a které byly předmětem smlouvy o dílo. Opakovaně zdůraznila, že mezi žalobkyní a společností [redacted] jako subdodavatelem došlo k předání díla na základě předávacího protokolu ze dne 29. 8. 2014, a společnost [redacted] následně předala dílo do užívání žalovanému, které odpovídá specifikaci díla: tedy kompletní dodávka a montáž [redacted] ks výtahů TOV [redacted] dle specifikace obsažené v příloze č. 1, která je součástí Smlouvy o dílo č. [redacted]. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně změnu napadeného rozsudku tak, že žalobě bude zcela vyhověno.
21. Proti výroku III. o nákladech řízení rozsudku soudu prvního stupně podal odvolání žalovaný. Vyjádřil nesouhlas s nepřiznáním nákladů řízení s odkazem na důvody hodné zvláštního zřetele. Podle jeho názoru je prvotním principem náhrady nákladů řízení procesní úspěch ve věci, nikoli dotváření rozsudku nebo jeho vyvažování výrokem o náhradě nákladů. Poukázal na to, že žalobkyně podala neúplnou žalobu, kterou doplňovala až na ústním jednání včetně důkazních návrhů, a proto neměl žalovaný možnost své vyjádření k žalobě plnohodnotně a s předstihem připravit. Podle jeho názoru se jednalo o spekulativní a nepodloženou žalobu na zaplacení finanční částky, která byla zamítnuta z důvodu

neprokázání tvrzení, že by opravu výtahů v domě ve správě žalovaného provedla žalobkyně na základě platně uzavřené smlouvy o dílo, datované 1. 2. 2014. Má za to, že žalobkyně požadovala zaplacení ceny díla, které nezhotovala, a dle smlouvy, kterou neměla uzavřenu. Důvody hodné zvláštního zřetele, mezi něž se řadí např. vzorné chování účastníka řízení, zdravotní, sociální a morální důvody, nebyly podle názoru žalovaného na straně žalobkyně dány. Doplnil, že firma žalobkyně neměla v době tvrzeného provedení díla dle účetních dokladů jediného zaměstnance, a proto za této situace považuje žalovaný za nepřipadné, aby jednání žalované v době smluvního vyjednávání bylo posouzeno jako neetické, jehož následkem je nepřiznání náhrady nákladů řízení. Dále konstatoval, že nepřiznání náhrady nákladů řízení procesně úspěšnému účastníkovi řízení by v daném případě mělo za následek, že vlastníci bytových jednotek, které žalovaný ze zákona spravuje, by nesli náklady soudního řízení, k jehož zahájení jako žalovaní nepodali návrh, ani nezavdali důvod. S ohledem na uvedené skutečnosti navrhl změnu výroku III. o nákladech řízení tak, že žalobkyni bude uložena povinnost k náhradě nákladů řízení v rozsahu uvedeném v závěrečném návrhu před soudem prvního stupně.

22. K odvolání žalobkyně se písemně vyjádřil žalovaný. Zdůraznil, že s žalobkyní smlouvu o dílo neuzavřel, žalobkyně dílo (rekonstrukce výtahů) nezhotovala, ani zhotovené dílo žalovanému nepředala. Podle jeho názoru jde o spekulativně podanou žalobu na zaplacení, v níž žalobkyně upravuje svá tvrzení o rozhodných skutečnostech s ohledem na průběh řízení. Doplnil, že žalobkyně evidovala dle účetních závěrek založených ve Sbírce listin obchodního rejstříku v letech 2013 a 2014, kdy měla údajně provádět rekonstrukce výtahů v domě žalovaného, pouze jediného zaměstnance. Navrhl zamítnutí podaného odvolání v celém rozsahu a potvrzení napadeného rozsudku ve výrocích I. a II. jako věcně správného.
23. Žalobkyně se k odvolání žalovaného do nákladů řízení nevyjadřovala.
24. Odvolací soud dle § 212 a § 214 odst. 1 o.s.ř. přezkoumal napadený rozsudek a jemu předcházející řízení před soudem prvního stupně při jednání (§ 211 o.s.ř.), které se konalo v nepřítomnosti řádně předvolaného zástupce žalobkyně (§ 101 odst. 3 o.s.ř.), a odvolání důvodným neshledal.
25. Ze spisu předloženého soudem prvního stupně vyplývá, že žalobkyně se domáhala žalobou ze dne 29. 12. 2016 proti žalovanému zaplacení částky 978 180 Kč s příslušenstvím, a to z titulu nezaplaceného zbytku ceny díla dle smlouvy o dílo ze dne 1. 2. 2014 s tím, že tuto částku uhradila na základě smlouvy o dílo firmě [redacted]. V doplnění žaloby žalobkyně uvedla, že dne 12. 2. 2014 uzavřela smlouvu o dílo se společností [redacted], jejímž předmětem byla modernizace výtahů Budovatelů [redacted] a to za smluvenou cenu díla a dalších podmínek plnění, a že předmět plnění byl předán firmě [redacted] se souhlasem žalovaného. Plnění po žalovaném bylo požadováno proto, že firmou [redacted] byly provedeny práce, které byly vykázány a vyfakturovány prostřednictvím žalobkyně. Žalobkyni bylo žalovaným zasláno na účet celkem 6 000 000 Kč, z čehož žalobkyně zaslala 5 000 000 Kč žalovanému zpět. Žalobkyně uhradila společnosti [redacted] částku 1 000 000 Kč jako žalovaným zaplacenou zálohu a dále částku 987 180 Kč, kterou žalovaný neuhradil. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k věci požadavek žalobkyně odmítl s tím, že smlouvu o dílo na dodávku výtahů uzavřela dne 12. 2. 2014 se společností [redacted], která dílo provedla a předala ke dni 1. 9. 2014. Namítl, že se žalobkyní žádnou smlouvu neuzavřel. Žalobkyní navržená změna žaloby, spočívající v jejím rozšíření o částku 283 334 Kč, nebyla při jednání konaném dne 2. 3. 2018 přípustná; změna žaloby týkající se výše úroku z prodlení 8,05 % ročně z částky 987 180 Kč od 1. 3. 2014 byla přípustná. Současně vzala žalobkyně svůj návrh zpět co do úroků z prodlení ve výši 8,05 % ročně za období od 1. 3. 2014 do 4. 7. 2016, o čemž bylo rozhodnuto ve výroku I. napadeného rozsudku. Po provedeném dokazování bylo rozhodnuto napadeným rozsudkem, který byl vyhlášen dne 5. Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Hrochová

3. 2018. Soud prvního stupně žalobu zamítl, když dospěl k závěru, že žalobkyně v řízení neprokázala svá tvrzení, že by opravu výtahů v domě ve správě žalovaného provedla na základě platně uzavřené smlouvy o dílo, datované dne 1. 2. 2014, jejíž předmět měl být následně omezen. Dále soud uzavřel, že žalovaný není pasivně legitimovaný k vydání bezdůvodného obohacení vzniklého zhodnocením předmětného domu ve správě žalovaného, resp. jednotlivých jednotek.
26. Při jednání odvolacího soudu, k němuž se zástupce žalobkyně bez omluvy nedostavil, uvedl zástupce žalovaného, že podle názoru jeho klienta byly motivem k podání této žaloby vztahy mezi [redacted] a [redacted] panem [redacted] týkající se jejich dalších vzájemných obchodních aktivit.
27. Při přezkumu napadeného rozhodnutí se odvolací soud zabýval zejména tím, zda skutková zjištění soudu prvního stupně byla získána procesně způsobilým způsobem a zda úvahy a závěry soudu prvního stupně vyjádřené v přezkoumávaném rozsudku mohou obstát. V této souvislosti má odvolací soud za to, že soud prvního stupně postupoval správně, když provedl důkazy navržené oběma účastníky a tyto vyhodnotil jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Neprovedení důkazu svědeckou výpovědí pana [redacted] a paní [redacted] jakož i dalšími listinami vztahujícími se k platbě DPH žalobkyní soud prvního stupně řádně odůvodnil.
28. S ohledem na odvolací námitky týkající se předání díla dne 1. 9. 2014, odvolací soud zopakoval důkaz provedený před soudem prvního stupně (§ 213 odst. 2 o.s.ř.) a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním:
29. Z předávacího protokolu o předání díla ze dne 1. 9. 2014 mezi společností [redacted] jako zhotovitelem a žalovaným jako objednatelem vyplývá, že zhotovitel uvedeného dne předal a objednatel převzal dílo specifikované ve smlouvě o dílo č. [redacted] uzavřené mezi těmito smluvními stranami, které spočívá v kompletní dodávce a montáži [redacted] kusů výtahů TOV [redacted] dle specifikace obsažené v příloze č. 1, která je součástí smlouvy o dílo č. [redacted]. Z protokolu dále vyplývá, že při předání nebyly zjištěny nedodělky a že podpisem tohoto protokolu je dílo ze strany zhotovitele řádně předáno objednateli, a to v souladu s cit. smlouvou o dílo. Protokol je v závěru podepsán oběma smluvními stranami uvedenými v jeho záhlaví. Následně zástupce žalovaného uvedl, že byla uzavřena smlouva o dílo mezi žalovaným a společností [redacted] avšak tato smlouva nebyla předkládána.
30. Podle § 2586 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen o. z.), se smlouvou o dílo zhotovitel zavazuje provést na svůj náklad a nebezpečí pro objednatele dílo a objednatel se zavazuje dílo převzít a zaplatit cenu. Podle odst. 2 cit. ustanovení je cena díla ujednána dostatečně určitě, je-li dohodnut alespoň způsob jejího určení, anebo je-li určena alespoň odhadem. Mají-li strany vůli uzavřít smlouvu bez určení ceny díla, platí za ujednanou cena placená za totéž nebo srovnatelné dílo v době uzavření smlouvy a za obdobných smluvních podmínek. Podle § 2587 o. z. se dílem rozumí zhotovení určité věci, nespadá-li pod kupní smlouvu, a dále údržba, oprava nebo úprava věci, nebo činnost s jiným výsledkem. Dílem se rozumí vždy zhotovení, údržba, oprava nebo úprava stavby nebo její části.
31. Podle § 2604 o. z. je dílo provedeno, je-li dokončeno a předáno. Podle § 2605 odst. 1 o. z. je dílo dokončeno, je-li předvedena jeho způsobilost sloužit svému účelu. Objednatel převezme dokončené dílo s výhradami, nebo bez výhrad.
32. Podle § 1756 o. z. není-li smlouva uzavřena slovy, musí být z okolností zřejmá vůle stran ujednat její náležitosti; přitom se přihlédne nejen k chování stran, ale i k vydaným ceníkům, veřejným nabídkám a jiným dokladům.
- Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Hrochová

33. Podle § 1194 odst. 1 o. z. společenství vlastníků je právnická osoba založená za účelem zajišťování správy domu a pozemku; při naplňování svého účelu je způsobilé nabývat práva a zavazovat se k povinnostem. Společenství vlastníků nesmí podnikat ani se přímo či nepřímo podílet na podnikání nebo jiné činnosti podnikatelů nebo být jejich společníkem nebo členem.
34. Podle § 1195 odst. 1 společenství vlastníků může nabývat majetek a nakládat s ním pouze pro účely správy domu a pozemku.
35. Podle § 1196 odst. 1 společenství vlastníků právně jedná v mezích svého účelu s vlastníky jednotek i s třetími osobami.
36. Podle § 545 o. z. právní jednání vyvolává právní následky, které jsou v něm vyjádřeny, jakož i právní následky plynoucí ze zákona, dobrých mravů, zvyklostí a zavedené praxe stran. Podle § 546 o. z. lze právně jednat konáním nebo opomenutím; může se tak stát výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnost o tom, co jednající osoba chtěla projevit. Podle § 555 odst. 1 o. z. se právní jednání posuzuje podle svého obsahu.
37. Podle § 2991 odst. 1 o. z. kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Podle odst. 2 cit. ustanovení bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.
38. Odvolací soud dospěl shodně se soudem prvního stupně k závěru, že z provedeného dokazování nevyplývá, že by mezi účastníky byla uzavřena řádná smlouva o dílo dle § 2586 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen o. z.), a to ani v písemné, ani v ústní formě, či konkludentním způsobem, byť bylo prokázáno, že o uzavření smlouvy o dílo účastníci jednali. Vzhledem k tomu, že smlouva o dílo v písemné formě uzavřena nebyla, je podle názoru odvolacího soudu nadbytečné zabývat se otázkou, zda [redacted] žalovaného [redacted] mohl či nemohl za žalovaného takovou smlouvu podepsat. Odvolací soud nesdílí právní názor odvolatele, že by k uzavření smlouvy o dílo mezi účastníky řízení mělo dojít konkludentním jednáním (§ 546 o. z.) statutárních zástupců žalovaného, tedy [redacted] a [redacted] a to tak, že po dobu realizace díla respektovali prováděné práce společností [redacted] a nic proti nim nenamítali. Podle odvolacího soudu nelze z výše uvedeného dospět k závěru, že úkony společenství vlastníků svědčily o jeho skutečné vůli postupovat dle návrhu smlouvy o dílo, tedy že by společenství konkludentně návrh smlouvy akceptovalo, a to za situace, kdy návrh smlouvy (z 1. 2. 2014) obsahoval širší předmět díla než ten, který byl skutečně realizován. V této souvislosti je třeba konstatovat, že žalobkyně neprokázala, zda a kdy mělo dojít k dohodě o zúžení předmětu plnění pouze na rekonstrukci výtahů, ani nenavrhla důkazy k prokázání toho, že takový návrh byl akceptován, např. výsledkem předsedy výboru společenství, doklady stavebního úřadu apod. Podle odvolacího soudu nebyl v řízení obsah jejich příp. ujednání prokázán, avšak provedení díla, spočívající v kompletní dodávce a montáži [redacted] kusů výtahů TOV [redacted] prokázáno bylo, jak vyplývá z předávacího protokolu mezi žalovaným jako objednatelům a společností [redacted] jako zhotovitelem. Shodně se soudem prvního stupně má odvolací soud za to, že provedené dílo specifikované v předávacím protokolu ze dne 1. 9. 2014 bylo předáno žalovanému nikoli žalobkyni, ale společnosti [redacted] která dílo provedla. Pokud žalobkyně odkazovala na smlouvu o dílo ze dne 12. 2. 2014 uzavřenou mezi žalobkyní a společností [redacted] odvolací soud konstatuje, že smluvními stranami této smlouvy byla jako objednatel označena společnost [redacted] a jako zhotovitel firma [redacted] a její předmět je vymezen v podstatně užším rozsahu, než v jakém byl uveden v návrhu smlouvy o dílo
- Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Hrochová

datovaném dnem 1. 2. 2014, který ale zůstal ze strany žalovaného nepodepsán. Ani z předávacího protokolu ze dne 29. 8. 2014 nevyplývá, že by předmět plnění – dodávka a montáž ■ ks výtahů TOV ■ byl předán žalobkyní žalovanému, nýbrž deklaruje předání díla zhotovitelem ■ objednateli ■. Námitky žalobkyně, že na nemovitostech žalovaného prováděla v minulosti další práce, které byly žalovaným bez námitek přijaty, jsou podle názoru odvolacího soudu bez významu, neboť nijak neprokazují obsah ujednání účastníků v tomto konkrétním případě, ani rozsah provedených prací.

39. Odvolací soud se rovněž ztotožnil s právním názorem soudu prvního stupně v tom, že uplatněný nárok žalobkyně nelze přiznat ani z titulu bezdůvodného obohacení dle § 2991 o. z., neboť nebylo prokázáno, že by se žalovaný na úkor žalobkyně bezdůvodně obohatil, tedy že by se zvýšila hodnota jeho majetku provedením rekonstrukce výtahů ze strany společnosti ■. Shodně se soudem prvního stupně má odvolací soud za to, že nebylo v řízení prokázáno, že by žalovaný byl vlastníkem domu, resp. bytových jednotek v něm se nacházejících a jeho společných částí. Odvolací soud tedy souhlasí i se závěry soudu prvního stupně, že v daném případě ohledně požadavku na vydání bezdůvodného obohacení nemůže být žalovaný s ohledem na své právní postavení společenství vlastníků a při plnění jeho účelu, tedy zajišťování správy domu a pozemku, pasivně legitimován. Z pouhého pojmu správy nelze dovozovat majetkovou odpovědnost žalovaného za vydání bezdůvodného obohacení vzniklého v posuzované věci zhodnocením domu provedenou rekonstrukcí výtahů, které v důsledku sloužilo k řádnému naplňování bytových potřeb vlastníků jednotlivých bytových jednotek. V tomto směru je odkaz soudu prvního stupně na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 29 Cdo 3630/2010 ze dne 11. 4. 2012 opodstatněný, byť je v něm odkazováno na právní úpravu platnou před 1. 1. 2014, a to zákon o vlastnictví bytů č. 72/1994 Sb. v tehdy platném znění. K dalším námitkám žalobkyně týkajícím se finančních toků mezi účastníky řízení odvolací soud s ohledem na výše uvedené nepřihlédl, neboť na posouzení uzavření smlouvy o dílo mezi účastníky, ani na případné posouzení nároku z titulu bezdůvodného obohacení, nemají vliv.
40. Z výše uvedených důvodů shledal odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně v odvoláním napadeném rozsahu, tedy ve výroku II. věcně správným a napadený rozsudek podle § 219 o.s.ř. potvrdil, jak uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
41. Odvolací soud se dále zabýval odvoláním žalovaného proti výroku III. napadeného rozsudku o nákladech řízení, který brojl proti nepřiznání těchto nákladů za situace, kdy soud prvního stupně aplikoval ust. § 150 o.s.ř., a to při zohlednění všech okolností tohoto konkrétního případu.
42. Podle § 150 o.s.ř. jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.
43. Ustanovení § 150 o.s.ř. umožňuje soudu, aby ve výjimečných případech z důvodů hodných zvláštního zřetele účastníkům, kteří by jinak měli právo na náhradu nákladů řízení, tuto náhradu zcela nebo zčásti nepřiznal. Za důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu uvedeného ustanovení lze považovat nejen majetkové, sociální, osobní a další poměry účastníků řízení, ale i další specifické okolnosti daného případu, postoj účastníků v průběhu řízení a další.
44. V posuzované věci se jednalo o žalobou uplatněný peněžitý nárok žalobkyně vůči žalovanému z titulu nezaplacené ceny za provedené dílo. Při rozhodování o nákladech řízení shledal soud prvního stupně existenci důvodů hodných zvláštního zřetele pro nepřiznání
- Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Hrochová

náhrady nákladů řízení ve věci úspěšnému žalovanému a pro aplikaci ust. § 150 o.s.ř. v celkovém neetickém jednání a chování žalovaného v celém průběhu předmětného obchodního vztahu, jak popsáno výše. Odvolací soud má za to, že soud prvního stupně nepostupoval správně, když před takovým rozhodnutím nevyzval žalovaného k vyjádření ohledně zamýšleného postupu podle § 150 o.s.ř. V této souvislosti odkazuje odvolací soud na závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu sp. zn. II. ÚS 3161/08 ze dne 21. 4. 2009 a sp. zn. II. ÚS 814/08 ze dne 21. 5. 2008, v nichž Ústavní soud odkázal na svou judikaturu, v níž vyslovil, „že součástí práva na spravedlivý proces je vytvoření prostoru pro to, aby účastník řízení mohl účinně uplatňovat námitky a argumenty, které jsou způsobilé ovlivnit rozhodování soudu a s nimiž se soud musí v rozhodnutí náležitě vypořádat“.

45. S ohledem však na podané odvolání stranou žalovanou do výroku o nákladech řízení má odvolací soud za to, že právě takové vyjádření uvedl žalovaný ve svém odvolání, kde sdělil své argumenty, pro něž nesouhlasí s aplikací ust. § 150 o.s.ř. a jeho postoj k takovému postupu soudu je nyní již dostatečně zřejmý. Odvolací soud má za to, že výše uvedený nesprávný postup soudu prvního stupně byl zhojen v odvolacím řízení, kdy žalovaný se, byť dodatečně, k aplikaci ust. § 150 o.s.ř. soudem prvního stupně vyjádřil a sdělil své námitky k takovému postupu soudu. Odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně své rozhodnutí o aplikaci ust. § 150 o.s.ř. řádně odůvodnil, a to zejména celkovým chováním žalovaného v průběhu předmětného vztahu, které bylo ve vztahu k obchodnímu partnerovi nejednoznačné a připouštělo různý výklad jeho jednání, které v konečném výsledku vedlo k vyvolání tohoto sporu žalobkyní. Odvolací soud se neztotožnil s námitkou žalovaného, že musel v průběhu řízení reagovat na postupné doplňování neúplné žaloby ze strany žalobkyně, neboť má za to, že taková situace pouze odrážela nepřehledný vývoj a průběh předmětného vztahu, na čemž se žalovaný významně podílel, jak uvedeno výše. Tvzení žalovaného o nedostatečném počtu zaměstnanců žalobkyně je podle odvolacího soudu v této souvislosti nerozhodné.
46. Z tohoto důvodu odvolací soud výrok III. o nákladech řízení napadeného rozsudku podle § 219 o.s.ř. potvrdil.
47. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. za stavu, kdy žalobkyně neměla v odvolacím řízení úspěch a kdy odvolací soud již neshledal v odvolacím řízení důvod pro aplikaci ust. § 150 o.s.ř. Žalobkyně měla možnost seznámit se s argumentací, kterou soud prvního stupně odůvodnil své závěry, a muselo jít být zřejmé, že v případě podaného odvolání může dojít k nárůstu nákladů řízení. Žalobkyně byla taktéž seznámena s námitkami žalovaného vyjádřenými v podaném odvolání, k nimž se nevyjádřila a k jednání odvolacího soudu se bez omluvy nedostavila. Za této situace má odvolací soud za to, že by nebylo spravedlivé, aby stejné důvody, pro něž soud prvního stupně přikročil k aplikaci ust. § 150 o.s.ř., byly zohledněny i v řízení odvolacím a kdy by neměly být náklady odvolacího řízení úspěšnému žalovanému přiznány. Tyto náklady úspěšného žalovaného zastoupeného v řízení advokátem sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 12 220 Kč (vyjádření k podanému odvolání a účast u jednání odvolacího soudu, z tarifní hodnoty 978 180 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění, dále ze dvou režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 citované vyhlášky, dále z náhrady za ztrátu času v souvislosti s účastí u jednání odvolacího soudu ve výši 600 Kč podle § 14 odst. 1 a 3 citované vyhlášky, a z cestovních výdajů zástupce žalovaného z Kadaně do Ústí nad Labem a zpět ve výši 1 183,36 Kč (za použití osobního automobilu zn. ■■■■■, reg. zn. ■■■■■ při ujeté vzdálenosti 172 km po 6,88 Kč/1 km). Dále náleží zástupci žalovaného jakožto plátcí DPH také 21 % této daně, což představuje z 26 823,36 Kč částku 5 632,90 Kč. Náklady odvolacího řízení činí celkem 32 456 Kč (po zaokrouhlení) a tyto je žalobkyně povinna uhradit žalovanému k rukám jeho zástupce JUDr. Bedřicha Hájka, advokáta, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Dovolání je přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se nákladů řízení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1, písm. h) o.s.ř.).

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. (§ 239 o.s.ř.).

Nebude-li uložena povinnost splněna dobrovolně, lze navrhnout výkon rozhodnutí.

Ústí nad Labem 14. února 2019

JUDr. Iveta Hendrychová v. r.
předsedkyně senátu